До Картагенських веж незнаних
Прибитий бурями в полон,
Я у розкошах ненастанних
Провадив дні, як дивний сон.

І як дозволили богове
Блаженство нам, наземній тлі,-
В ті дні жаги, в ті дні любові
Я був щасливим на землі.

Усе життя в такій неволі,
Рабом цариці все життя,
Чи може бути краща доля
І горя краще забуття?..

Стояла ніч над сонним містом...
Огонь кохання одбуяв...
На ложі царськім позлотистім
Я край Дідони задрімав.

Я пам'ятав її зітхання,-
Весь порив наш, немов у сні,-
Гарячих персів хвилювання
І руки сплетені й тісні.

І от ударив світ раптовий,
Окрилений почувся крок,-
Над ложем ранковим любові
Стоїть з жезлом кіленський бог.

— Вставай, породження богині!
Ти спиш, але не сплять боги:
Твій уділ — донести святині
На інші славні береги.

Земна жага,— що їй в герої?
Не піддавайся чарам слів!
Ти маєш для нової Трої
Зростити люд богатирів.

Священна воля Громовержця,
Скорися їй, пливи звідсіль
До меж італьських, вирви з серця
Жаги квітчастий чад і хміль.

Сказав — і зник, як блискавиця,
Погас, завмер за звуком звук.
І враз покликала цариця
Мене в обійми ніжних рук.

Та я одкинувся, суворий,
Уста і очі відхилив...
А вранці ріг співав прозорий
І флот у край Сатурна плив.